

Dragonerna i Bohuslän.

Vad 300-åriga brev berättar.

Ur boken Snapphanar och andra i gamla tiders Bohuslän

Utgiven 1969 Av Sven Rydstrand

"Emedan dragonernas villkor är så ringa, att de mestadels med tiggande sig föda måste, begäres ödmjukeligen att de med mantalsskrivande, så ock för kronokrogens byggningspenningar och andra sådana odrägeliga pålagor kunde förskonade bliva."

Så skrev chefen för Bohusläns dragonkompanier, överstelöjtnanten Wilhelm Moritz von Posth, någon gång på 1660-talet i ett brev till kungl. krigskollegium i Stockholm, och därmed gav han obestriddligen till känna hur ytterst dåligt det var ställt med levnadsstandarden i det dåtida Bohuslän där de två nyupprättade dragonkompanierna var förlagda, ett i Sunnerviken och ett i Norrviken. Själv bodde von Posth på den lilla magra gården Brattön, högt belägen uppe på Skottefjället i Bro socken, och här levde han uppenbarligen inte långt från armodets gräns under femton av karolinertidens stormaktsår.

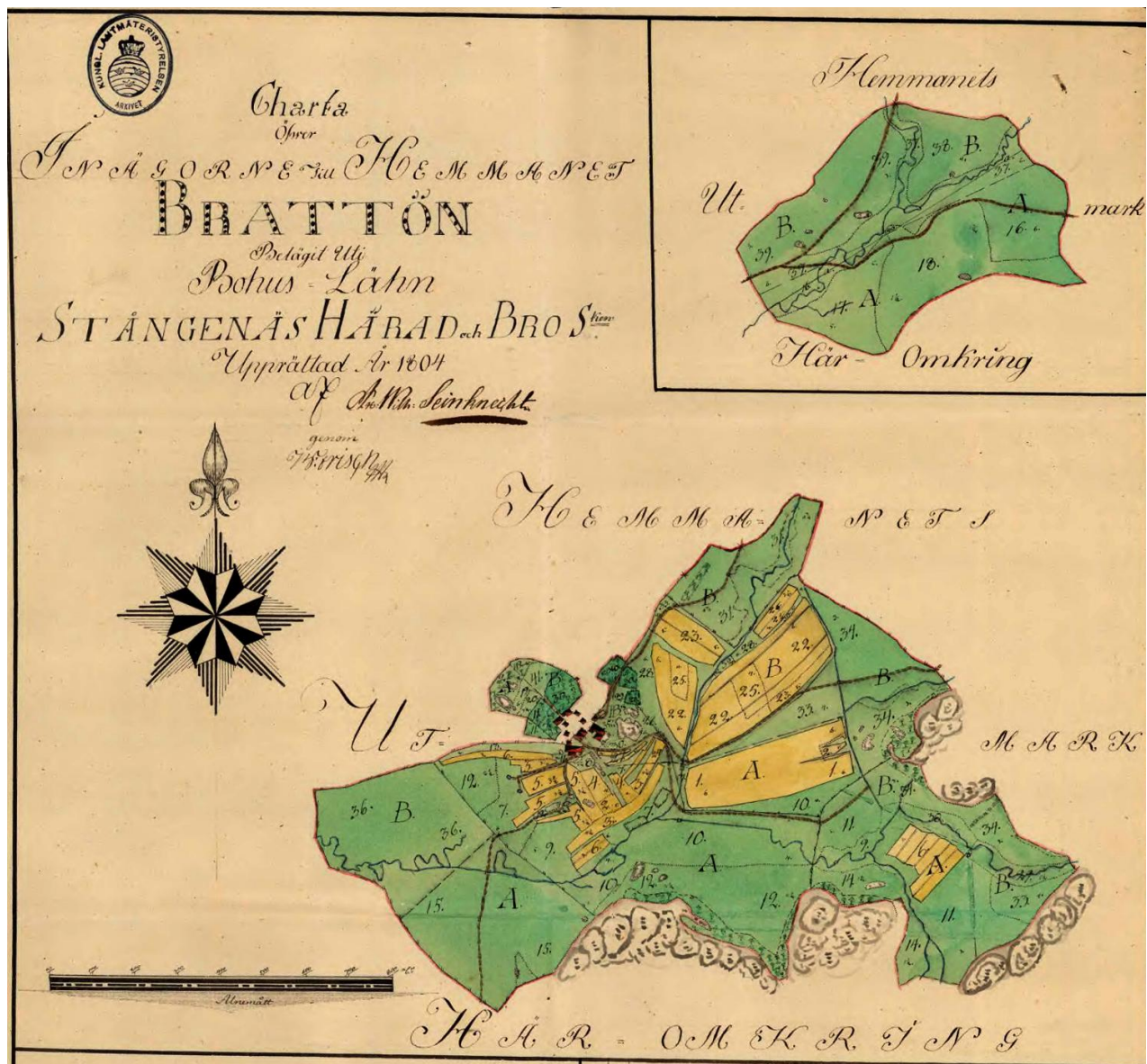
Dragonerna var ett slags beridna infanterister, och till stor del utgjordes de av utländska legosoldater, som gått i svensk tjänst, De blev inackorderade hos kronobönderna, hos vilka de skulle ha mat och logi, varvid bönderna i gengäld blev befriade från skatter. Men de räknades dock som en plåga för bönderna att döma av dessa senares upprepade klagomål. Under nödår kunde bönderna knappast föda sig själva, långt mindre underhålla en massa dragoner. Det förekom därför att såväl bönder som dragoner lämnade gårdarna öde och gick ut för att söka sitt bröd med tiggarestaven.

Wilhelm Moritz von Posth var av tysk härkomst, född år 1625 på godset Bossfeld i Westfalen. Han synes ha fått en god skolutbildning, och redan vid 25 års ålder blev han hovmarskalk hos lantgreven av Hessen. I denna egenskap kom han år 1649 till Sverige för att vara med på arvskiftet efter Johan Kasimir. Då Hedvig Eleonora år 1654 gifte sig med konung Karl X Gustaf, följde von Posth med drottningen hit samt gick i svensk krigstjänst som ryttmästare vid Smålands kavalleri. År 1657 blev han major vid Livregementet till häst, och 1661 utnämndes han till överstelöjtnant vid Skåne-Bohuslän-Jämtlands dragonregemente, varvid han blev chef för dragonkompanierna i Bohuslän.

Det var från denna tid han fick gården Brattön som löneförmån, och då han inte var med sin kung ute i krig, synes han mest ha suttit hemma i sin kammare på det ödsliga Skottefjället och skrivit brev till överheten, främst till det kungl. krigskollegiet. De brev, som han har lämnat efter sig och som nu förvaras i Krigsarkivet, är nämligen många och till stor del intressanta. I dem får man ofta fina bilder inte blott från dragonernas farofyllda liv och stundom usla förhållanden. Även böndernas armod och nöd skildras. Ja, det förekommer nästan inte ett enda brev, som inte berör nöden och fattigdomen i denna landsända. Tydligast kanske detta framträder i ett brev, som den impulsiva överstelöjtnanten skrev på Brattön den 8 april år

1669. Då beklagar han att han inte kan få in skatterna av bönderna, så att han kan sända in "besparingsmedlen" till krigskollegium.

Han skriver i samma brev bl. a. att det ingenting finns av penningmedel på gårdarna, *"ty bönderna så förarmade är, att man nu av dem ingen skatt bekomma kan, utan skulle man hos bönderna exekuera det resterande, torde hemmanen därigenom bliva öde och alldeles ruinerade, ty här haver nu i två eller tre års tid varit så stor missväxt, så bonden är alldeles utan mat och av sig kommen. Utan jag begärer och befäller högtbemälte respektive nådige herrar i den största underdåniga ödmjukhet att de tordes låta bero med samma innestående räntor tills hösten, då man någon regress hos bonden förvänta kan, när han sitt hö och korn kan få i hus."*

Gården Brattön år 1804, ca 140 år efter Wilhelm Moritz von Posth

Redan den 2 maj samma år sände han ett nytt brev till Stockholm, och däri heter det på följande sätt:

"Såväl under mitt som kapten Rosenskiölds kompani finnas många dragonehemman, som dragonerna hava varit assignerade till och nu bönderna för sin stora armod och fattigdoms skull vid laglig uppbörd måste kvittera hemmanen. Dragonerna, som dem så assignerade är, hava ej medel de samma hemman bruka och bebo, ej heller kan andra åbor på gårdarna bekommas, ehuru man därpå använder sin högsta flit, för den hårda tid och stora armod, som här i landet alltför mycket går i svang, utan är att befrukta att både hemmanen och dragonerna därigenom bliva ruinerade."

År 1667 skrev von Posth följande om dragonernas förhållanden:

"Såsom det nogsamt prövas omöjligt vara att de gemene dragonerna till deras munterings anskaffande och stadiga underhållande med de 10 daler silvermynts tilldelning kunna utvinna, alltså ansökes underdånigst det kungl. krigskollegium behagade saken därhän bearbeta, att den årliga lönen åtminstone till 15 daler silvermynt måtte förhöjas. Och därför undertjänstligen begäres att till dragonernas och böndernas bättre konservation, allenast tvenne dragoner på var hel gård inlogeras måtte."

Och eftersom med dessa bägge kompanier är ännu ett nytt och ostadigt verk, och där i landet så goda tillfällen givas för bussarna att vika, alltså begäres tjänsteligen utav det kungl. krigskollegium en rekommendationsskrivelse till guvernören i länet, att civilbetjänterna såväl i städerna som på landet måtte admoneras skäligen hantera bussarna, att icke kan ske igenom någons rude procedur eller hotande en eller annan kunde kommovertas kronans tjänst att decertera".

Men det var inte alls ovanligt att dragonerna rymde från sina kompanier. Därom skriver von Posth i samma brev:

"Jag fick en skrivelse utav herr kapten Gabriel Rosenskiöld nu med sista posten, att uti en kortan tid utav hans kompani tio karlar äro rymde, och emedan nästan var månad, utan tvivel för det ringa underhållets skull, några rymmer, alltså ansökes hos det kungl. krigskollegium, om något utbyte med de danske ske kunde, att vi vare och de deras desertörer, som ingen potentat är betjänt med, emot varandra utbytas och androm till varnagel avstraffas måtte."

År 1670 upprättades ytterligare två dragonkompanier, vilka även förlades till Bohuslän och under von Posths befäl. Men några gevär fanns inte till dessa dragoner, vilket djupt beklagades av överstelöjtnanten i ett brev år 1671:

"Eljest giver jag ödmjukligast till känna, att de tvenne nya upprättade kompanidragonerna befinner sig nu tämligen starka, dock obehärade, vilket icke väl anstår, när möten anställas, att de sig något excercera kunde, det en part sig med gevär presterar och en del intet hava. Och såsom jag av välborne herr överste Sperlings berättelse, den tid han översåg skvadronerna här på orten och presenterade de fyra nya fanorna och lät skvadronerna den äran förnimma, det hans höggrevlige excellens, fältherren, nådigt haver själv att draga den försorgen och ett nytt modell på gevär för hela regementet förordna vill."

Haver jag ock emellertid hans excellens guvernören härom anmodat, om något gevär på Bohus finnas kunde, men till svar erhållit, att för denna tiden finnes icke några tjänliga gevär på fästningen, som utleveras kan. Och emedan detta ett högst nödvändigt verk är för excercisens skull och synnerligen emot all oförmodelig händelse, som enom på denna orten påkomma kan, det bussarna i leden med gevär måtte förses."

Om sina underlydande tjänare, såsom fältprästen, fältskäraren, mönsterskrivaren och andra, lämnar von Posth ibland en del intressanta upplysningar. Om fältskäraren Oluff Holm heter det t.ex. att *"han icke sin tjänst som sig bör förestår utan mer omsorg om präster, fogdar och länsmän där i landet har än om dragonerna"*.

Fältpredikanten Peter Leenberg får av von Posth det betyget, att *"han sköter sin tjänst som en trogen Guds ords tjänare bör"*. Men denne präst var en mycket fattig man och han hade endast 50 daler silvermynt om året i lön, varmed han omöjligt kunde föda sin stora familj. Därför omtalar von Posth att *"prästen sitter i stor nöd och har brist på uppehälle och föda."*

Om kompaniernas trumslagare upplyser von Posth, att *"han sin tjänst fliteligen gör och eljest alltid sig väl haver hos kompaniet förhållit, dock blivit därutinnan sig illa försedd, att som han nu i vinter ville asa efter vargar, går han in uti ett bondestall och trissar där ut ett sto och det med en klubba faller till marken och dödar, så att han för samma gärning vid tinget vart fällder och till böter komdenerad. Om han nu skall för sådan excess under kompaniet vidare tålas, däröver förväntas nådig resolution. Han är eljest till beklagande födder av goda föräldrar uti Söderköping, själver och eljest förutan detta en mycket god karl, tagit sig ock gifta här i Bohuslän hos vackert folk, så att skada är att den stackaren således har sig förfelat och överilat."*

Sin mönsterskrivare, Eskil Persson-Falk, som hade fått sig tilldelat ett halvt hemman på gården Groröd i Brastads socken, hade von Posth icke många goda ord att säga om. Men mönsterskrivaren hade inte heller uppfört sig korrekt. Trots att han hade ingått kontrakt med bönderna på Groröd, att de skulle få bo kvar och bruka jorden, kom han ändå och körde bort dem samt kastade ut deras egendom på marken. Likväl hade en av bönderna, Oluff Halfwardsson, utverkat guvernörens tillstånd att få behålla sitt gårdsbruk, men det hjälpte inte. Emellertid stod mönsterskrivaren tydligen högt i gunst hos konung Karl XI, ty denne skänkte honom gården Kviström i Foss socken såsom gåva för hans bedrifter under kriget, och där blev han sedan välbeställd gästgivare.

Av von Posths brev framgår sålunda tydligt att han hade stora bekymmer för sitt folk, särskilt då de gemene dragonerna, som han på allt sätt sökte uppmuntra. Om sig själv och sina egna förhållanden skriver han däremot inte mycket. Men en och annan gång måste han dock låta myndigheterna få veta hur han hade det.

År 1663 t.ex. klagar han över att han inte hade fått ut sin fulla lön. Han söker bevisa att han av reduktionskommisarierna i Helsingör år 1660 hade blivit lovad en årlig lön på 500 Rd., men han hade aldrig fått mera än 100 Rd pr år, och på den summan kunde han omöjligt klara sig, menar han. Därför hade han måst sätta sig i stor skuld, och dessa skulder kunde han inte betala. Vid ett annat tillfälle skriver han också att han *"sitter i stor nöd med sin fattiga hustru och många små oskyldiga barn."*

Gårdsbruket på Brattön gav säkerligen inte heller någon större vinst, eftersom arbetsfolk måste lejas. Själv ville von Posth i stället haft en annan gård, nämligen Askum i Askums socken, där kronan ägde hälften. Därom skriver han bl. a. år 1667 följande:

"Det ligger en dragongård, benämnd Askum, mig så väl till gens för fiskeriets skull och min hushållnings behov. Begärer därför tjänsteödmjukeligen att jag för samma gård rusta måtte, så vill jag de tre karlar, som av generalmönsterskrivaren dit skrevne äro, städse vid god mundering konservera och vad gården mera orkar till besparing leverera." Men denna fromma önskan blev icke uppfylld.

Några små glimtar från livet på Brattön får man emellertid i Stångenäs härads dombok år 1665. De sirliga protokollen berättar bl. a. att von Posth hade en rättare som hette Berthell Mårtensson. Han var nämnda år tillsammans med en annan tjänare, Bengt dragon, instämd till tinget på Broberg av bonden Oluff i Rågårdsdal, vilken beskyllde de båda för att ha tagit och slaktat hans ox, som han hade släppt i bete uppe på fjället. Överstelöjtnanten ålades att betala oxen, men han fick själv bestraffa sina tjänare.

En annan händelse relateras samma år på följande sätt:

"Fältväbeln Nills Ericksson andrager, det Karin i Brattön och hennes piga haver mjölkat överstelöjtnantens kor. Pigan Börtha säger att matmodern bad henne. Matmodern förpliktade sig, hon inte bett Börtha att mjölka överstelöjtnantens kor. Men hon bad henne tillse att hennes egna inte blev mjölkade av andra, vilket skett ofta. • Denna Börtha förnimmes var en bortrymder hora ifrån ett annat fögderi, ty kunde hennes ord ej givas någon makt, men hon lystes ut ur detta fögderiet att vika härifrån."

År 1670 berättar domboken följande sorgliga händelse:

"Monsier Wollmar Schilldt på överstelöjtnant Wilhem Moritz Posths vägnar kärar att bönderna på Skåne, Tolle, Beffwar och Sifwer, hade tre små pigebarn, som körde i somras hö på överstelöjtnantens gård Brattön. Och när de om aftonen redo bort igen, lopp en av överstens hästar efter stoet, som de hade med sig, och de stängde icke igen grindarna utom den fjärde grinden. Och när hästen icke kom igenom, sprang han över en gärdesgård och rev ut inälvorna på sig. Bönderna mente att det kunde de eller barnen inte hjälpa. Och barnen sade, att de stängde grinden, men hästen kom efter dem ändå, så när som igenom den fjärde grinden. Och när de stängt grinden, så redo de fort sin väg. Rätten kunde icke döma att bönderna skulle betala hästen, som käranden förmente. Ej heller kan med rätta finnas de skäl, att barnen till hästeskadans voro skyldiga."

F. ö. framgår det av domboken att von Posth hade stora fårhjordar uppe på fjället och att en och annan dragon fick får i stället för kontant lön. Fåravel var ju också på den tiden mycket vanlig även hos bönderna, och den gynnades särskilt av de många ödegårdarna i Bohuslän.

År 1676 blev von Posth utsedd till överste och chef för det då nyupprättade förbandet "Skåne-Bohusläns dragonregemente". Med detta regemente deltog han i slagen vid Lund 1676 och Landskrona 1677. I det sistnämnda slaget blev han emellertid dödligt sårad, och han avled några dagar därefter endast 51 år gammal.